

Hoe uitbehandelde Rinie troost vindt

'OP DE DIJK VERGEET IK MIJN ZIEKTE'

Rinie de Jonge (67) uit Vlissingen heeft asbestkanker en kreeg in oktober te horen dat hij uitbehandeld is. Hij vindt troost bij de sloopspottersloods aan de Westerscheldedijk bij Ritthem. Daar ontmoet hij zijn vrienden, en fotografeert en bekijkt hij schepen.

De lucht is strakblauw, het water van de Westerschelde spiegelglad. In de verte brommen de dieselmotoren van een blauwe supplier. De mannen bij de sloopspottersloods aan de Westerscheldedijk staken hun gesprek over politiek, pulsvisserij en pensioenen. Ze rommelen koortsachtig met verrekijkers, blocnotes en fotoapparatuur. Rinie de Jonge (67) loopt haastig met zijn fototoestel naar de schuine, met zwarte stenen bedekte zeewering. Vrijwel elke dag ontmoet

een vast groepje sloopspotters elkaar bij de container aan de Westerscheldezeedijk bij Ritthem. Rinie is één van hen. Zijn kameraden weten dat hij asbestkanker heeft en niet meer zo lang zal leven, maar veel spreken ze daar niet over. Rinie komt er nu juist om zijn ziekte even te vergeten, om te genieten van hun gedeelde liefde voor de kolossale schepen die majestueus voorbijrijden. "Nu is het rustig, maar als het hevig stormt, komt het water tot vlakbij de loods. Dit jaar fotografeerde ik een sleper, knokkend tegen de golven in. Recht overeind stond hij. Ja, daar gaat mijn hart wel van open", vertelt Rinie enthousiast. Sinds acht jaar is hij vaak op de dijk te vinden. "Ik heb inmiddels meer dan 40.000 foto's van schepen gemaakt."

PA ONTSPRONG DE DANS

Wrang genoeg werd Rinie juist ziek van de schepen die hem zo dierbaar zijn. Hij werkte twintig jaar onder meer als bankwerker bij scheepswerf Scheldepoort, inmiddels Damen Shiprepair. Daarna bekleedde hij nog verschillende andere functies. "Bij Scheldepoort heb ik de ziekte opgelopen. In de schepen zat veel asbest. Mijn vader werkte er ook en was altijd bang dat hij kanker zou krijgen. Hij ontsprong de dans, ik helaas niet. Drie jaar geleden kreeg ik te horen dat ik het had. Een slag in mijn

gezicht. Mijn wereld stortte in."

Rinie onderging verschillende chemokuren, maar die haalden weinig uit. "In oktober 2018 vertelde de longarts me dat hij niets meer voor me kon betekenen. Ik ben uitbehandeld. Hoe lang ik nog leef is niet te zeggen - een jaar, mogelijk anderhalf jaar. Natuurlijk ben ik daar erg verdrietig over geweest. Toch verbaast het me dat ik er inmiddels zo nuchter mee kan omgaan. Ik zeg tegen mezelf: je moet energie stoppen in dingen waar je invloed op kunt uitoefenen. Kun je dat niet, dan is het zinloos er energie in te steken. Zo beschouw ik mijn ziekte ook. Mijn lichaam bepaalt hoe het verder gaat."

NIEUWE LOODS

Tot die tijd is schepen kijken één van de dingen die Rinie troost bieden. Op zijn initiatief kwam er op de Westerscheldedijk een nieuwe container met kijkkasten. "Onze oude loods was verweerd door weer, wind en zout. We wilden ook graag een grotere. Bij toeval ontmoette ik tijdens een chemokuur de oud-directeur van sloopbedrijf Multraship. Toen hij hoorde over ons plan voor een nieuwe loods, bood hij meteen aan het te regelen. Multraship stak er geld in en CHS-Container Group bouwde de container voor ons. Dankzij deze bedrijven én de vergunning van de gemeente hebben we nu een mooi, nieuw onderkomen. Binnen hangen prachtige foto's van sleepers van Multraship."

MAAT TREKT HEM ERDOORHEEN

Maar hoe mooi ook, soms zijn er dagen dat Rinie geen zin heeft. "Een maat van me, die in het loodswezen heeft gewerkt, trekt me er dan doorheen. 'Als ik jou was, zou ik gaan; er is wat moois op komst', zegt-ie dan. Als ik er dan eenmaal ben, verdwijnt vanzelf mijn rotgevoel." Rinie heeft een zwak voor sleepboten, vanwege de enorme kracht. "Maar het is ook mooi als een schip zo draait dat de loodsboot niet meer in de wind ligt. Dan kunnen we met het blote oog de loods aan boord zien gaan. Dat is echt smullen!" Onderling heerst een zekere competitie. "De één heeft bijvoorbeeld 300 foto's van rederij MSC en de ander maar 247. De sport is om steeds meer foto's te verzamelen. Op Vesselfinder, het volgsysteem voor scheepvaartverkeer, kijk ik van tevoren welke

Rinie met zijn kameraden aan de Westerscheldedijk.

schepen er die middag komen. Is het een groot containerschip van 300 à 400 meter lang, dan ga ik daar speciaal voor. Mooi zijn ze niet, maar wel imposant. Wat ik nog mis, is het grootste schip ter wereld van Overseas Containers Limited (OCL). Het zit hem niet zozeer in de lengte, maar in het aantal containers. Dat schip kan er 23.000 meenemen."

'De onzekerheid vreet soms aan me. Wat staat me te wachten?'

'MIJN KROONJUWELEN'

Eenmaal thuis zet Rinie meteen zijn nieuwe vangst in de database op zijn computer. "Mijn vrouw begrijpt er niets van, maar ze is blij dat ik dit heb." Want Rinie heeft ook zijn mindere dagen. "De onzekerheid vreet soms aan me. Wat staat me te wachten? Als ik bij mijn twee kleindochters - mijn kroonjuwelen - ben, vergeet ik mijn ziekte. Maar als ik weer wegga, is het des te moeilijker. Ik weet dat ik ze niet zal zien opgroeien en dat doet pijn. Het vreemde is ook dat ik me goed voel, niet moe ben en zelfs een flink eind kan fietsen. Iedereen zegt ook dat ik er helemaal niet ziek uitzie. Dat maakt het onwezenlijk. Als ik mijn dag niet heb, zegt mijn vrouw altijd: ga lekker naar je stekkie op de 'dijk'. Ze weet dat ik me daarna beter voel. Het is mijn tweede thuis, een plek die me lol in het leven geeft." ■

REAGEREN OP DIT ARTIKEL?
 REDACTIE @ MAXMAGAZINE.NL OF
 POSTBUS 277 - 1200 AG HILVERSUM